मदन लाल अरोरा

ମଦନ ଲାଲ ଅରୋରା

ବନାମ

ଅବକାରୀ ଏବଂ ଟିକସ ଅଧିକାରୀ, ଅମୃତସର

(ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର, ଏ. କେ. ସରକାର, କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, କେ. ସି. ଦାସ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ଏନ୍. ରାଜଗୋପାଳ ଆୟାଙ୍ଗର, ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ)

ବିକ୍ରୀ ଟିକସ- ହିସାବ ଦାଖଲ-କରଦାତାଙ୍କୁ ବିକ୍ରୟକର ହିସାବ ସମର୍ଥନରେ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଡକାଯାଇଥିଲା- ସେହି ଦାବି ପାଇଁ ସମୟର ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହେବ-ପଞ୍ଜାବ ସାଧାରଣ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ 1948, (ପଞ୍ଜାବ. 46/1948), ଧାରା 11, ନିୟମ 20।

ପଞ୍ଜାବ ସାଧାରଣ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ 1948, ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀ ପ୍ରତି ତ୍ରୈମାସିକରେ ହିସାବକର ର ପ୍ରମାଣ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା ଏବଂ ଯଦି ସେ ଆୟକର ଦାଖଲ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ କରଧାର୍ଯ୍ୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ତାଙ୍କ ବିଚାର ଅନୁଯାୟୀ କରଧାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବେ, କିନ୍ତୁ ଏହି କ୍ଷମତା "ଅବଧି ଶେଷ ହେବାର ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ" କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ।

ନିର୍ଣ୍ଣିତ ଯେ, ଯେଉଁ ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ସର୍ବୋତ୍ତମ କର ନିରୂପଣ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବେ, ତାହା ହିସାବ ଦାଖଲର ଶେଷ ତ୍ରୈମାସରୁ ଗଣନା ହେବ ଆବଶ୍ୟକ ।

ମୂଳ ନ୍ୟାୟିକଅଧିକରିତା : ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 120/1959 ।

ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 32 ଅନୁଯାୟୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ।

ଭଗିରଥ ଦାସ ଏବଂ ବି. ପି. ମାହେଶ୍ୱରୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

1961
ମଦନ ଲାଲ ଅରୋରା
ବନାମ
ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଟିକସ
ଅଧିକାରୀ, ଅମୃତସର
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ସରକାର

ଏନ୍. ଏସ୍. ବିନ୍ଦ୍ରା ଏବଂ ଡି. ଗୁପ୍ତା ପ୍ରତିବାଦିଙ୍କ ପାଇଁ ।

7, ଏପ୍ରିଲ ,1961.। ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା- ଆବେଦନକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ପଞ୍ଜାବ ସାଧାରଣ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟୀ । ସେ ଯଥାକ୍ରମେ 31, ମାର୍ଚ୍ଚ, 1955 ଓ 31, ମାର୍ଚ୍ଚ ,1956 ରେ ରେ ଶେଷ ହୋଇଥିବା ଆର୍ଥିକ ବର୍ଷର, ଚାରି ତ୍ରୈମାସ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ଉପରେ ଲାଗୁଥିବା ବିକ୍ରିକର ପଇଠ କରିଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ପାଇଁ ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅଧିକାରୀ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ 7,ମାର୍ଚ୍ଚ,1958, 4,ଏପ୍ରିଲ1958 ଏବଂ 18,ଅଗଷ୍ଟ,1959 ରେ କ୍ରମାଗତ ତିନୋଟି ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଇଠ କରାଯାଇଥିବା ବିକ୍ରିକର ସମର୍ଥନରେ ଦସ୍ତାବିଜ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ସହିତ ଉପସ୍ଥିତ ହେବାକୁ ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ବିଜ୍ଞପ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଶେଷଟିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଦସ୍ତାବିଜ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି "ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆଧାରରେ" କରାଯିବ । ଆବେଦନକାରୀ କୌଣସି ବିଜ୍ଞପ୍ତିର ଅନୁପାଳନ କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଶେଷ ବିଜ୍ଞପ୍ତିଟି ପାଇବା ପରେ ସେ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 32 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯାହା, କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାର ଅଧିକାର ଉପରେ ଆପତ୍ତି ଉଠାଇଥିଲା | ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ପଞ୍ଜାବ ସାଧାରଣ ବିକ୍ରୟ ଟିକସ ଆଇନର ଧାରା 11 ଉପରେ ଆଧାରିତ, ଯାହାର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗୁଡିକ ନିମ୍ନରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଧାରା 11. (1) ଦର୍ଶାଏ, ଯଦି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପକ୍ଷରେ, ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତି କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଅବଧିର ବିକ୍ରି ହିସାବ ଗୁଡିକର ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ ନକରିବା ସନ୍ତୋଷଜନକ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୁଏ, ତେବେ ସେ ଏହି ବିକ୍ରିକର ଆଧାରରେ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କଠାରୁ ଅଦାୟ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ବକେୟା ଟିକସର ପରିମାଣ ଆକଳନ କରିପାରିବେ।

ଯଦି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତି କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଅବଧିର ବିକ୍ରିକର ଗୁଡିକର ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ ନକରିବା ଦ୍ୱାରା ଅସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ତେବେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ, ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ବିହିତ ରୀତିରେ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରଦାନ

କରିବେ । ଯଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବସାୟୀ ଜଣକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତାରିଖ ଓ ସ୍ଥାନରେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବେ କିମ୍ବା ଦେୟ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରମାଣ ଗୁଡିକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବେ ।

(4) ଯଦି କୌଣସି ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀ କୌଣସି ଅବଧିର ବିକ୍ରୟକର, ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ବିଜ୍ଞପ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଆଧାରରେ ଦାଖଲ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ଅବଧି ଶେଷ ହେବାର ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ, ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ନିଜ ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାକୁ ଥିବା ଟିକସର ପରିମାଣ ଆକଳନ କରିବେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ, ଶେଷ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସୂଚୀତ ହେବାର ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ବିକ୍ରି କର କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଆଧାରରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା, କାରଣ ଯେଉଁ ତିନି ବର୍ଷ ସମୟ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯିବାର ଥିଲା, ତାହା ପୂର୍ବରୁ ଶେଷ ହୋଇସାରିଥିଲା । ଆମକୁ ଏହା ଲାଗୁଛି ଯେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତିଟି ପ୍ରମାଣସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ପ୍ରତିବାଦି, ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା, ଏହା ବିପକ୍ଷରେ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅସମର୍ଥ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ।

ଧାରା 11 ର ଉପଧାରା (4) ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ମାମଲା ସହିତ ଜଡିତ ଯିଏ ଏକ ଅବଧି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିକ୍ରୟକର ହିସାବ ଦାଖଲ କରିଥିବେ ଏବଂ ତା 'ପରେ ବିକ୍ରି କରର ଦେୟକୁ କୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ମଗାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିବ । ଏହି ଉପ-ବିଭାଗରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ତାଙ୍କର ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଆଧାରରେ, ବିକ୍ରିକରର ହିସାବ ଏବଂ ନିରୂପଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହେବ ଉଚିତ । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପ୍ରୟୋଜନ, ବିକ୍ରିକର ହିସାବର ସଠିକତା ଉପରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଥିବା ସନ୍ଦେହକୁ ଦୂରକରିବା ଅଟେ, ମାତ୍ର ବ୍ୟବସାୟୀ ଜଣକ ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏହି ସୁଯୋଗର ସଦୁପଯୋଗ କରି ସନ୍ଦେହ ଦୂର କରିପାରିନଥିଲେ । ତେବେ ଏହି ଉପଧାରାରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ । ସ୍ପଷ୍ଟତଃ, ଏହି ତିନି ବର୍ଷ ବିତିଗଲା ପରେ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ତିନି ବର୍ଷର ଗଣନା କିପରି କରାଯିବ? 1. ଏହି ଉପଧାରାରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ଏପରି ଅବଧି ଶେଷ ହେବାର ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ" । ତେଣୁ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ଦିନଠାରୁ ତିନି ବର୍ଷ ଗଣନା କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ସେହି ସମୟଟି କଣ? । ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି "ସେହିପରି ସମୟ" | ତେଣୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଅବଧିଟି, ପୂର୍ବରୁ ଉପଧାରାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଅବଧି ଅଟେ, ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି ସେହି ଅବଧି ଯାହା ବାବଦରେ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିକ୍ରିକର ହିସାବ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଧାରା 11 ର ଉପଧାରା (1) ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି । ଏହା, ବିକ୍ରିକର ଦେୟ ମାମଲା ସହ ଜଡ଼ିତ ଅଟେ । ଉଭୟ, ଉପ-ଧାରା (1) ଏବଂ (4) ସମାନ ଅବଧି ପାଇଁ ବିକ୍ରିକର ଦାଖଲ ସହିତ ଜଡିତ । ଧାରା 10 (3) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ "ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଆୟକର ଦାଖଲ କରିବେ"। "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ" ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ । ନିୟମ 20 ଆଧାରରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଯିଏକି ଜଣେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତି ତ୍ରୟମାସିକ ବିକ୍ରିକର ଦାଖଲ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ନିୟମଗୁଡ଼ିକ " କର ହିସାବ ଦାଖଲ ଅବଧି" କୁ "ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଫେରସ୍ତ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ" ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ | ତେଣୁ ଏହା ପ୍ରତୀୟମାନ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଧାରା 11 ର ଉପ-ଧାରା (4) "ଏକ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଫେରସ୍ତ " ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରେ, ତାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ତ୍ରୟ ମାସିକରେ ଦାଖଲ କରିଥିବା କର ହିସାବକୁ ସୂଚିତ କରେ । ତା'ପରେ ଆମେ ଏହି ଉପନିର୍ଣ୍ଣୟ ରେ ପହଞ୍ଚୁଛୁ ଯେ ଯେଉଁ ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ, ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଆଧାରରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିପାରିବେ , ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ତ୍ରୟମାସିକ ଫେରସ୍ତ ଦାଖଲର ଶେଷରୁ ଗଣନା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ କର ହିସାବ ଦାଖଲ କରିଥିବା ଶେଷ ତ୍ରୟମାସଟି ମାର୍ଚ୍ଚ 31,1956 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା | ତେଣୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମାର୍ଚ୍ଚ 31,1959 ପରେ ଏହୀ ତ୍ରୟମାସିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ତ୍ରୟମାସିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ତିନି ବର୍ଷର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା । ଏହା ବିବାଦର ବିଷୟ ନୁହେଁ ଯେ, ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅଧିକାରୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ତାରିଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟାୟନ କରି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ 1955 ଏବଂ 1956 ଆର୍ଥିକ ବର୍ଷକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ତ୍ରୟମାସିକ ଦ୍ୱୟ ଯାହା ମାର୍ଚ୍ଚ 31,1956 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ

ପାଇଁ ଅଗଷ୍ଟ 18,1959 ରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ବିଜ୍ଞପ୍ତିଟି ନିରର୍ଥକ ଅଟେ । 31,ମାର୍ଚ୍ଚ, 1959 ପରେ ଏହି ତ୍ରୟମାସିକ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏପରି କୌଣସି ଆକଳନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରିକରାଯିବ ଯାହା ପ୍ରତିବାଦିମାନଙ୍କୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ 1955 ଏବଂ 1956 ଆର୍ଥିକ ବର୍ଷର କୌଣସି ତ୍ରୟମାସିକ ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ବାରଣ କରିବ | ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହୀ ଆବେଦନର ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ।

ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦିଆଯାଇଛି

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ମଦନ ମୋହନ ଭୂୟାଁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।